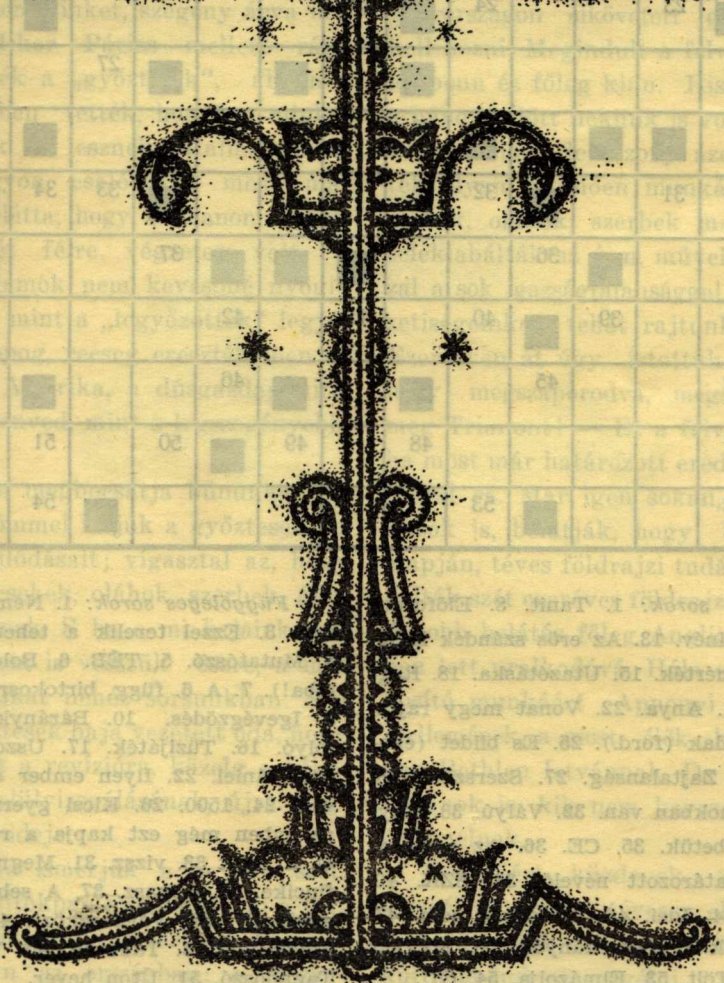
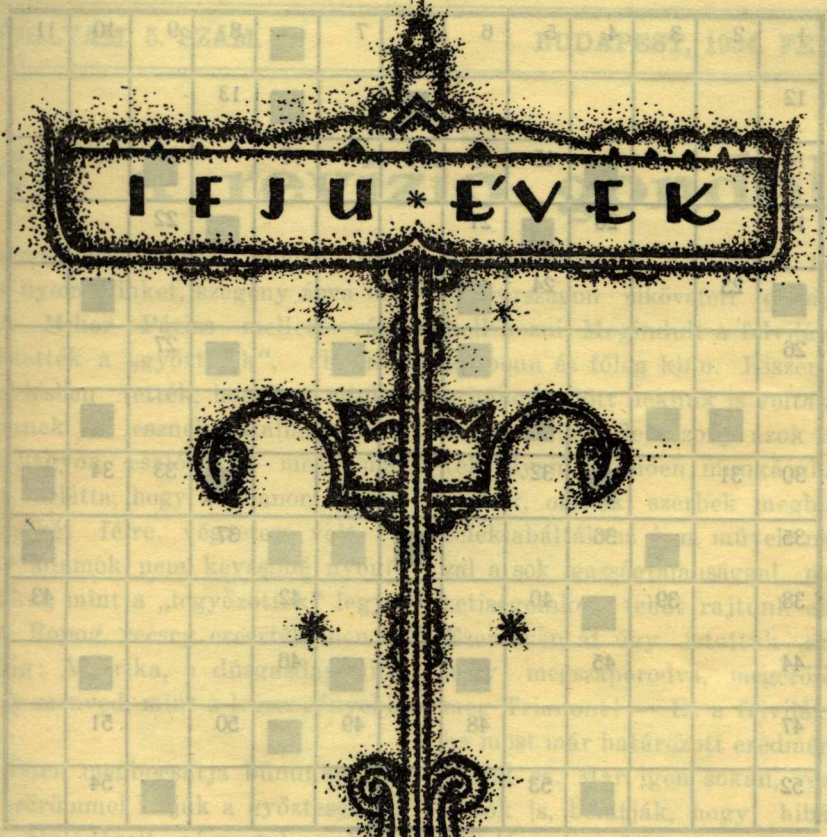

Pirma. 70.

IFJÚ*ÉVEK

KERESZTREJTVÉNY.

(7 pont.)

(Czepó Pál)

1	2	3	4	5	6	7	■	8	9	10	11
12						■	■	13			
14			■	15		16		17		■	18
19			20	■	21			■	22		
■	23			24	■	25					■
26					■		■	■	27		
	■	■		■	28		29				■
30	31		■	32				■	33	34	■
35		■	36			■	■	■	37		■
38		39	■	40		41		42			43
44			45		■		■	46			■
47					48		49	■	50		51
52			■	53						■	54

Vízszintes sorok: 1. Tanít. 8. Előfordul ez is. 12. Férfinév. 13. Az erős szándék igéje. 14. Régi súlymérték. 15. Utazótáska. 18. Rag. 19. Retten. 21. Anya. 22. Vonat megy rajta. 23. Mesebeli alak (ford.). 25. Es bildet (ékezethiba!). 26. Zajtalanság. 27. Szerszám. 28. Szám. 30. Izmokban van. 32. Vályú. 33. Egymást követő betűk. 35. CE. 36. Az asszony. 37. A két határozott névelő. 38. SZK. 40. Cserélgetés. 44. Idei. 46. Az egyik nem. 47. Itt szerepelnek a boszorkányok. 50. Magyar hegység. 52. Tölt. 53. Elmázolja. 54. ŐŰ.

Függőleges sorok: 1. Nem üres. 2. Férfinév. 3. Ezzel terelik a teheneket (kiáltás). 4. Mutatószó. 5. TĚB. 6. Boldogság (ékezethiba!). 7. A 6. függ. birtokosraggal. 8. Sereg. 9. Igevégződés. 10. Báránka. 11. Erdélyi folyó. 16. Tűzijáték. 17. Uszodában van. 20. Kis Dániel. 22. Ilyen ember csak a mesében van. 24. 1500. 26. Kicsi gyermek. 28. Ebben az évben még ezt kapja a rossz tanuló. 29. U. a. mint 33. vissz. 31. Megrendül. 32. fincike. 34. Kopasz. 37. A seb (kisgyerek beszédével). 39. Vágóeszközt. 41. Férfinév. 42. Felkiáltás. 43. Tanúság. 45. VĚ. 48. BL. 49. Tagadószó. 51. Úton hever.

Beküldési határidő: február 23.

IFJÚ ÉVEK

XII. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM.

BUDAPEST, 1934. FEBRUÁR 10.

Érik a revízió gondolata

A trianoni békeparancs immár tizen-négyszáz évvel nyom minket, szegény árva magyarokat. Mikor Párizs mellett ránk kényszerítették a „győztesek“, abban a meggyőződésben tették, hogyha minket tönkretesznek, ők lesznek hatalmasabbak. Azonban nagyon csalódtak: most már mindenki belátta, hogy a trianoni békekötés mindkét félre végzetes volt: a „győztes“ államok nem kevésbé nyögik győzelmüket, mint a „legyőzöttek“ legyőzetésüket. Ropog, recseg eresztékeiben az egész világ: Amerika, a dúsgazdag hitelző épüget szenved, mint a legszegényebb, hazánk.

A jó Isten megbocsátja bűnünket, de bizony kárörömmel látjuk a győztesek, az elnyomók kínlódásait; vigasztal az, hogy a kisántánt, csehek, oláhok, szerbek, államai is kínlódnak. S ha a mi bajaink mulását még nem is vesszük észre, a más baja vigasztalhat nehéz sorsunkban. S a mások, a győztesek baja vezetett oda, hogy érik a helyzet a revízióra, közelg a békeszerződések felülvizsgálásának, újra megállapításának ideje.

Trianon óta ismerjük a revízió szót. Először csak titokban mondták ki a legjobb magyarok, majd erősebben hangoztatták itt benn az országban: e mozgalom élén a Délvidék szülötte, nagy írónk, a hetven éves Herczeg Ferenc áll fiatalos energiával. Rothermere lord feltűnése kinn

is megpendítette az eszmét, hogy a Magyarországon elkövetett gazságot helyre kell hozni. Megindult a felvilágosító munka benn és főleg kinn. Hiszen igaz, hogy a háború előtt nekünk is voltak külföldön képviselőink, de bizony azok nem végeztek olyan kitűnően munkájukat, mint a csehek, oláhok, szerbek megbízottai, kik telekiabálták az ú. n. művelt nyugatot azal a sok igazságtalansággal, melyet nemzetiségeinken, tehát rajtunk elkövettünk. Ezer éven át úgy irtottuk szegényeket, hogy megszorodva, megerősödve érték meg Trianont! — Ez a felvilágosító munka most már határozott eredményekre mutathat rá. Már igen sokan, vezető politikusok is, belátják, hogy hibás adatok alapján, téves földrajzi tudás folytán vagdalták szét ezeréves földrajzi egységünket. A jobb belátás főleg Anglia vezető köreiből lett uralkodóvá. Hála ezért a felvilágosító munkáért Apponyi Albert nagy szellemének, a most élők közül legújabbban Bethlen Istvánnak. De vannak láthatatlanok is, kik nem kevesebb elismerést érdemelnek.

Revízióért küzdenek, azt kívánják, vizsgálják felül a tévesen elfogadott adatokat és adják vissza nekünk azt, ami nélkül nem tudunk megélni, s aminek visszaadása nélkül nem lesz Európában sohasem béke. „Európa választáson — háború vagy béke?“ — ez a címe annak a legújabb

kötetnek, mely karácsony előtt futott szét az egész világban négy nyelven, és melyet a Pesti Hirlap előfizetőinek ajándékkul juttatott. Ez a kötet szemléletesen mutatja, milyen rémesen bántak el velünk. Megmutatja, hogy milyen szép földrajzi egység volt hazánk, s mi lett belőle. Szemléletesen igazolja, hogy míg *húsz* németből, illetőleg bolgárból csak *egy* került idegen uralom alá, addig *húsz magyarból hét!!* Megtudjuk belőle azt is, hogy a „béke“ jelszava alatt egy magyar katonával szemben 16 kisántántbeli áll szemben hatalmasan felfegyverezve (ugyan nem két-

ket tőlünk elszakítottak. Ezt semmiféle nemzetiségi elv, (azaz az egynemzetiségűeknek egy országba való helyezése) meg nem indokolhatja. Kassa, Pozsony, Kolozsvár és Szabadka mindig magyar marad, akármilyen kis százalék magyart mutatnak is ellenségeink népszámlálásai.

A helyzet érlelődik, s az olyan könyv, mint az „Európa válaszüton“, rendkívül szolgálatot tesz. S nem első a maga nemében, mert a férfiú, aki erre a hatalmas pénzüsszeget áldozta, már sokat és sokszor áldozott revíziós célra. Nagy vagyonából

len, hogyha összeeresztenék őket, a magyar elbánnék velük!). Hasonló adatokat olvasunk, de elhül a vérünk, s ökölbe szorul a kezünk, ha olvassuk, hogy három milliónál több magyar testvérünket esatolták át idegen országokba: tehát nem oláhokat, szerbeket, vagy tótokat (bár úgy-e, ezek sem csehek!) hanem tiszta magyarokat kanyarítottak el a magyar földdel egészen határos, összefüggő területekkel együtt. Ez égbe kiált! S ezzel kell a revíziónak kezdődnie, ezzel megindulnia. Mert, ha még úgy népszámlálnak is a csehek, szerbek, bizonyos, hogy négy millió körül van azoknak a magyaroknak a száma, ki-

igen sokat hasított ki akkor, mikor mások bújkálnak pénzükkel; lemondott anyagi előnyökről azért, mert igaz magyar szíve parancsolta neki — s tette mindezt a névtelenség leple alatt. Nekünk azonban meg kell őt neveznünk, nekünk rá kell mutatnunk, hogy nemcsak Apponyi gyújtó szavainak, Rothermere lord felvilágosító cikkeinek volt a revízió ügyére kedvező hatásuk, s nemcsak azok változtatták meg a külföld hangulatát: hanem első sorban olyan kiadványoknak, melyeket legjobb szakemberek állítottak össze, s melyek művészi kiállításban, formában kerültek a művelt külföld kezébe, német, angol, fran-

cia, olasz nyelven. Hogy ezek igen sok pénzbe, talán milliókba kerültek, gondolhatja mindenki. S aki erre áldozott, éppen úgy evangélikus, mint Kossuth, Petőfi és annyi más, *Dr. Légrády Ottó*, a Pesti Hirlap főszerkesztője. Legyünk rá büszkék, mutassunk rá evangélikus öntudattal, és kérjük az Egek Urát, hogy minél

előbb élvezhesse munkájának érett gyümölcsét: a revíziót. Akkor Kárpátoktól Adriáig újra egy ország lesz, egy és magyar!

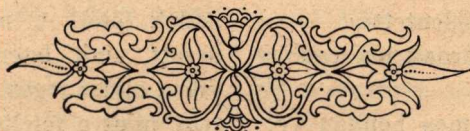
Már dereng, már nem késhet soká a revízió napjának felkelte, mely áldott fényt hoz majd szomorú Magyarországunk trianoni egére. (==)

KIS HÚGOM EMLÉKKÖNYVÉBE

*Nagy országúton kicsi lány
Vigyázz, vigyázz, vigyázz.
Ne nézd, hogy sok más mit csinál,
Ki hogy lép s hol hibáz.
Kerüld az út göröngyeit
És szennyes, rút sarát,
Törüld hamar le könnyeid,
Ha elhagy egy barát.*

*Eléd kerülnek majd sokan,
De futni mitsem ér.
Nem biztos, hogy ki fut, rohan,
Szintén a célba ér.
Te ne nézd, hogy más mit csinál,
Az útról le ne térj,
Nagy országúton kicsi lány,
Kívánom, célhoz érij!*

Michnay Zsófia.

Születésnapí meglepetés

Irta: *Maróthy Jenő.*

Az első d-be mentem magyar órára. Már a folyosón feltűnt, hogy milyen halálos csend van odabent. Mi történt ezekkel? Hiszen máskor egyszerre ötvenkét hangszóró üvölti a négy világtáj felé, hogy hol várja a mai tekintélytiszteletre nevelt ifjúság a fellebbvalóját.

Az ajtóból két kopaszra nyírt kobak bukkant elő. A két vigyázó feje... Kibukkantak és eltűntek.

— Jön! — kiáltotta egy lelkesedő hang. — Jön!...

— Jön! — Ki jön?... Más nem jöhet, csak én. No, de én mindennap erre járok s miért volna nevezetesebb az én erre való jövetelem ma, mint a hét többi napján.

Beléptem az ajtón.

A katedra letakarva rózsaszínű selyempapírral. A tintatartó helyén virágescserép, benne két vörös tulipán. A táblán egy óriási vérző szív, karvastagságú piroskrétával rajzolva, a közepén ez a lángoló felkiáltás: „Éljen az osztályfőnök úr!!!“ Két effel és tizenkét felkiáltójellel. S erre a lelkesítő helyesíráásra minden diadalordításnál rettenetesebb éljen felelt a padokból.

Kérdő szemmel néztem az osztály felé.

— Mi az? Mi történt?

Mire előállt Danik, az első vigyázó, és egy kiszolgált törzsőrmeisternek is becsületére való díszállásban jelentette:

— Az osztályfőnök úrnak ma van a születésnapja!

— Nekem? Hát ezt meg honnan vetétek?

— Kinyomoztuk! — süvöltötte az osztály, s utána ismét felharsant az éljen,

veszettebbül, mintha egyenesen az őserdőből jött volna.

Nem tagadom, megilletődtem. A népszerűség mindig jólesik, s hát még ha olyan hiteles helyről jön, mint a diákság. Egy pillanatra afféle tanügyi Napóleonnak éreztem magam, akit a saját lova ért meg a legjobban. Kegyesen intettem, hogy az ovációból elég, mert a szívem már csordultig van, s a fülem se bír el többet. Azután gondolatban végigfutottam a lehetőségek zongorabillentyűin, hogy milyen viszonzás lenne a legméltóbb ehhez a viharos ünnepléshez. Először mindenesetre egy beszédet kell mondanom: — rövidet, mert a hosszú alatt elalszanak, — lendületeset, telve durranó szentenciákkal, hogy szállóigéket gyúrhasanak belőle, a többi osztály számára, s legfőképen szilaj, és szabadszellemtű, mintha valami diákvezér fejéből pattant volna ki, mert azt már sokszor és keserűen tapasztaltam, hogy tanári retorikával teljes lehetetlenség diákok között szónoki sikert aratni.

Elhangzott a beszéd, s akkora hatása volt, hogy a szomszéd osztályokból egymásután három küldönc rontott át lihegve, hogy van-e itt egyáltalában tanár. Kikergettem őket!... A tombolás az eget verte. Az osztály katedrástól fel akart emelni a levegőbe. Gyönyörű volt. A padok fölött a megistenülés hangulata úszott, amit Isten ellen való véték lett volna olyan jeges folyadékkal nyakon önteni, mint a feleltetés. Nem. Minden jel azt mutatta, hogy az I. d) ma semmi áron se akar magyarból felelni. Jól van. Hát ne feleljenek! De akkor mit csináljak

Féled-e és szereted-e Istent?

Nem okozol-e kárt vagy fájdalmat felebarátodnak testi életében? Segítségére és javára vagy-e ő minden testi szükségében?

velük eszengetésig? Az új leckét magyarázzam? — Unalmas! — Olvastassak? — Lapos! — Kérdezzem ki őket a családi viszonyaikról? — Sablónszerű!

Végre eszembe jutott valami! Ehhez a népszerű bevezetéshez csak egy folytatás lehet méltó: Ha beülök a padba diáknak, az osztály valamelyik diákja meg kiáll a katedrára, s ő lesz a tanár. Cseréljünk erre az órára szerepet. Én eljátszom az ő szerepüket, ők meg játsszák el az enyémet, amint mindennap látják s nem kisebb pedagógustól, mint tőlem.

Kiosztottam a szavazócédulákat, s felszóltottam a fiúkat, hogy mindenki írja fel a maga cédulájára azt az osztálytársát, aki az én szerepem eljátszására a legalkalmasabbnak tart.

A titkos szavazás eredménye kissé meglepett. Danikot választották meg tanárnak. Ez a Danik egy tenyeres-talpas, goromba kamasz, nagy szájjal és gyors kézzel; az osztálytársai előtt távolról se népszerű. Hiszen ezek miatt a tulajdonságai miatt neveztem őt ki vigyázónak. A vigyázói szerepkörben meg is felelt, de már hogy ilyen ember legyen az osztályfőnöki székben, az én közvetlen utódom, vagy éppen alteregóm, azt mégis sokallottam.

Hiába! Óriási többséget kapott, s a demokrácia elvei szerint nem tiltakozhattam a nép döntése ellen. Már fogta is az osztálykönyvet, a hóna alá kapta, kiment, mint vigyázó és bejött, mint tanár.

Hanem hogy milyen volt az a tanár, akit az én cégerem alatt alakított, azt szinte le sem merem írni. — Rosszabb, mint tíz vigyázó!

Már mikor belépett az ajtón, olyan világgyűlölő savanyúság volt az arcán, hogy elfacsarodott tőle a májam. Megállt, szúrós tekintettel nézett végig rajtunk: diákokon, s vészes morgást hallatott:

— Mi az? Mit hemzsegsz? Szentelen fickó! Fogd be a szád! Ül le!

Megkockáztattam egy közbeszólást:

— Te, Danik! Valamire figyelmeztetek. Most nem vigyázó vagy, hanem osztályfőnök. Most nem a magad szerepét játszod, hanem az enyémet.

Danik biztosított, hogy azt játssza.

— Azt játssza! — nevetett az osztály is.

— Akkor folytasd! — dörmögtem rosszkedvűen.

Danik kivörösödve folytatta... Felütötte az osztálykönyvet, ragadozói vérszomjjal pecézett ki három áldozatot az ötvenkét halálraítélt közül, s elkezdte őket feleltetni:

— Beszélj! Egy-kettő! Én nem várhatok! Tudsz? — Nem tudsz? Mars! Meg foglak inteni!

— Várj csak, — a mennykőbe is! — szóltam megint közbe. — Hát én izé... ilyen mogorva szoktam lenni?

— Ojjé! — harsogta az osztály. — Még mogorvább!

Meghökkenve húztam be a nyakamat, s intettem:

— Folytasd!

Danik megtörülte a homlokát, s folytatta :

Lehordta az első vigyázót — az én voltam — mert mialatt a tanár beszél — az is én voltam —, nem tud rendet tartani. Lepoescondiázta a második vigyázót, mert annak sincs több esze, mint az első vigyázónak. Megragadta a gallérjánál fogva a személfelügyelőt, s egy helyben rázogatta vagy három percig, mint a kutya a kapcát. Aztán hirtelen visszaroht a katedrára, s villámló pillantást vetve a hahotázó osztály felé, böszülten sikoltotta :

— A következő órára a nyelvtanból három oldalt szórul-szóra, mert ilyen szemtelenek voltatok!

No, már ez csakugyan sok volt a jóból. Felugrottam a padból, s versenyt ordítottam Danikkal:

— Mit?! Hogy én ilyen savanyú, epés, goromba, türelmetlen, ostoba és utálatos fráter vagyok?!...

— Ilyen... ilyen... bizonygatták kacagástól könnyes szemmel az I. d) kölykei. — A megszólalásig ilyen!

Hát ezt nem lehetett tovább tűrni. Visszakergettem Danikot a padjába, — ahol az boldog megkönnyebbüléssel foglalt helyet —, magam pedig visszanyargaltam a katedrára tanárnak, s olyan erkölesi prédikációt tartottam a mai tiszteltlen ifjúságról, hogy rengtek tőle a falak!

... Csak óra után ötlött az eszembe, hogy ez a szerepesere talán nem is volt olyan buta dolog... Talán jó is volna, ha mi, földi szereplők, időnként szerepet cserélnénk egymással. A tanár a tanulóval, az igazgató a tanárral, s általában minden fellebbvaló az alárendeltjével. Nem is örökre, csak egy rövid órácskára. Azután mindenki visszatérhetne a helyére!... Azt a helyet egy ilyen tanulságos óra után alighanem valamennyien jobban tudnók betölteni.

ESTELEDIK A JÁNOSHEGY ALATT

*Alkonyodik s a Jánoshegy néma fái
Napnyugat felé búcsúzkodva néznek.
Szokott-e vajjon az a fáknak fájni,
Ha látják, a nap újra elenyészett?*

*Vagy a harmat a búcsúzó, néma fáknak
Nem a ragyogó, tiszta könnye volna?
Melyet a napfény, hogyha újra támad,
Felszárít mind, mind s lecsókolgat sorra.*

Michnay Zsófia.

Mindennap az élet könyvéből

Február 5. Luk. 5, 19—21. Gondoljunk arra, hogyan lehetünk az Úr testvérei. Igyekezünk Jézushoz tartozni, minden dolgunkban. Ő legyen a mi vezérlő példánk.

Február 6. Luk. 8, 22—25. Mi is örökös vihar között élünk; sok a megkísértő gondolat es eselekedet. Az evangéliom népe nem rettenhet meg, mert a mi hitünk tart meg minket egyedül. Bizodalmunk egyedül az Úrban van.

Február 7. Luk. 8, 50. Ne félj, csak higgy! Szeretném, ha minden öntudatos keresztyén, evangélikus hívő ember lelkét betöltené ez a krisztusi üzenet; mert belőle valóban erőt meríthetünk az élet küzdelmeihez.

Február 8. Luk. 9, 1—6. Amint az Úr erőt adott tanítványainak és elküldte őket az Isten országának megerősítő hirdetésére, a betegek gyógyítására: úgy ad nekünk is hatalmat a lelki betegségeink, gonosz vágyaink leküzdésére. Jer, kövessük Őt!

Február 9. Luk. 9, 18—22. Ime, Jézus még életének fájdalmas perceiben is tanítványait félti, s az ő jövőjükre gondol. Vajjon Téged a szebb jövődönök kiépítése lelkesít-e?

Február 10. Luk. 9, 23—27. A kereszthordozás törvénye Istennek akarátán alapul. Az, aki nem veszi észre, s nem ismeri a kereszthordozást, boldog ember soha nem lehet, mert nem értheti meg a Krisztus követésére való elhívást. Ne késlekedj tehát, még szenvedések és áldozatok árán is követni az Urat!

Február 11. Luk. 9, 57—62. Míg az emberek lelkét a vigadozás örömei töltik el, addig mi hadd örvendjünk annak a ténynek, hogy mindig lesznek hithű lelkek, akik a vallomással követik Jézust: Uram, én követlek, akárhová mégy.

Február 12. Luk. 10, 25—28. A legfőbb törvény: a szeretet. Ez adja meg az örökéletet, ha bátorsággal, s bizonyossággal akarsz megállani az Úr előtt, legyen hű útítársad a krisztusi szeretet, mely nemcsak ad, de kér is tőled.

Február 13. Luk. 11, 1—4. Az imádság nyugalmat igényel. Csodálatos, hogy többet mutatunk, mint imádkozunk; mindenre van időnk, de éppen a léleknek Istennel való beszélgetésére nem jut szabad óránk. A Te életed legyen szüntelen imádkozás a munkában éppúgy, mint egész megjelenésedben.

Február 14. Luk. 11, 5—13. Kérni az ember nem nagyon szeret. A jó keresztyén lélek az Istentől való kérésében mindig a maga hitének megerősítését kapja cserébe. Kérjük az Istent, hogy bennünket is tegyen bátrakká.

Február 15. Luk. 11, 27—28. Minden ember boldogságra törekszik. A boldogságot elérni csak teljes odaadással lehet. Minden földi gondod add oda az Úrnak, s ő boldognak teremt téged, elveszi minden bántó földi gyarlóságodat.

Február 16. Luk. 11, 34—36. Tisztán látni kevés embernek adatott meg. Napjainkban kevés a tisztaság, nekünk arra

kell törekednünk, hogy erkölcsileg is tiszták legyünk, mert így szerzünk tisztességet egyházunknak és hazánkknak.

Február 17. Luk. 12, 2—12. Nincs semmi rejtett dolog a nap alatt. Eddig még minden földi bűnt követett a büntetés. Boldog s megelégedett csak az a kor lehet, amelyikben kevesebb lesz a bűn.

Február 18. Máté 4, 1—11. A sátán és a bűn egyformán ellenségei az Istennek. Ne ütközzünk meg hát azon, ha mi velünk is próbát tesz az Úr! E bőjti időben legyen minden egyes nap telítve a lelki tisztulásra való készséggel.

Február 19. Máté 14, 22—23. A bőjti időszaknak az a hivatása, hogy megvizsgáljuk, milyenek vagyunk. Ez az önvizsgálat ne rémítsen meg, mert a hívő lélek minden pillanatban érzi, hogy az Úrnak szemei rajta vannak. A hívő lélek tudja, hogy az élet viharaiban van hozzánk legközelebb az Úr!

Február 20. Ján. 13, 36—38. Mi evangélikusok a bőjti fogalmán nem az ételektől való tartózkodást, hanem a bűnnek megvetését értjük. Sajnos, mi is a Péterék köréhez tartozunk. Bennünk sincsen elég komoly hit. Törekednünk kell arra, hogy minden nap tisztító munkát végezzен.

Február 21. Ján. 1, 19—20. Keresztelő János bizonygatója Krisztusról megerősít bennünket abban, hogy Jézus az az erőforrás, aki a lelki fogyatkozások hiányait pótolja.

Február 22. Ján. 1, 29—30. Jézus az a bárány, aki elveszi a bűnt. A báránynak áldozata az, amely letörli a bűnt. A Krisztus a legmagasztosabb áldozat, mert Istennek a báránya.

Február 23. Ján. 1, 26—27. Keresztelő János korának nagy tekintélyű embere volt, de amikor Krisztus alakja megjelenik előtte, megalázkodik; érzi, hogy Krisztus a világosság és az élet, ő pedig csak halandó ember, aki boldog, hogy bizonysgot tehet az Úrról.

Február 24. Ján. 1, 39—40. Mit kerestek? Jézus ezt a kér-

dést mindenkinek felveti. Azt kívánja, hogy vagy teljes hittel kövessük őt, vagy erősöd-
jünk meg az elhatározásainkban. Jézus szüntelen felénk fordul. Éreznünk kell az ő szeretetének átfogó erejét.

Február 25. Ján. 1, 40. Jöjjetek és lássátok meg! Jézusnak ez a felhívása minden kornak szól. Intés ez azoknak, akik előbb csak az értelem szavára hallgattak. Kövessük Őt gondolkodás nélkül, a szív teljes odaadásával.

Február 26. Ján. 1, 42. Megtaláltuk a Messiást! Ime, a tanítványok lelkébe visszatér az

élet eredeti, tiszta állapota, lelkükben már eloszlik a sötétség. Az isteni kegyelem ragyogja be az örök élet ködös útját.

Február 27. Ján. 1, 50. Nataniel érzi, hogy Jézusban maga Isten szállott le a földre, érzi, hogy milyen hatalmas a jószágos Isten szeretete. Azért igyekezzünk megérteni mi is Istennek az ő Fiában történt megtestesülését.

Február 28. Ján. 1, 52. A hívő lélek szüntelen látni fogja az Istent; mintha ágya fejénél Jákob lajtorjája állna s Isten angyalai szolgálának néki.

Szabó Aladár.

TÖRÖK DÜLÉS DOBSINÁN

Gömörmege gyermekei egykor büszkén azt hirdették, hogy az ő megyéjük kis Magyarország. Ha Petőfi azt zenghette, hogy nincs annyi szám, ahány a szépség gazdag kebelén, úgy a gömöriek ezt dicsekedve bizonygatták is szülőföldjükről. Mert hol van a párja az aggteleki, szilicei, dobsinai csodás barlangoknak? Hol akadnak mására Krasznahorka büszke várának, vagy a murányi Vénusz bérei fészkének? Hol van csak hasonlatos völgy is a szádellőihez, vagy a stracennaihoz mérve? Hol van annyi érc a földben, vad az erdőn, ízes hal a patakban, mint itten?

Ennek a megyének északkeleti részén a varázsos Dobs patak völgyében fekszik Dobsina városa. Cseh megszállás miatt hontalan fiai és leányai 1926-ban Rudabányán ülték meg városuk alapításának hatszázados ünnepét. Ez évben pedig 350

esztendő fordulója lesz azon gyásznapnak, melynek éjjelén a füleki török kirabolta, felgyújtotta a várost, lakóit pedig: nőt és gyermeket egyaránt, rabszíjra fűzve elhureolta s eladta a fényes keletnek sötét piacain.

A várost körülölelő hegykoszorú: a Feketehegy, Száraztető, Kőzúzó, Hegyesdomb, Csendeserdő. Bükkös és Tárcsa mélyéből mintha jajongó sóhajok szállnának fel éjji órákon. Talán a 350 év előtt elhajszoltak siralmának visszhangja ez, vagy a ma élők fojtott keservének titkolt felhörgése? Ki tudhatná... A fák csak sóhajtanak, susognak, zokognak, de beszélni nem tudnak.

Füle városának 1551-ben Bebek Ferenc volt a gazdája, akinek nevében Jánossy Pál uram parancsnokolt a falakon. Egy ízben elmulasztotta a

kellő óvatosságot s egy borús hajnalon a héjaként lecsapó török birtokába került az erősség. Ezután ez lett a nógádi szandzsák székhelye. Ennek pedig volt abban az időben hét kerülete. A gömörinek Csetnek volt a központja. Ennek révén kellett a sokféle török adót befizetni a füleki basának. Történt azonban, hogy az 1580-ban széket ülő basa megtudva, hogy kormányzati érdekből máshová helyezik, elfeledte készakarva beírni azt a hivatalos adót a nagy könyvbe, amit becsületes dobsinai bulénekek pontosan megfizettek.

Az utód, mint jó új seprő, többször átszaglászván az adódeftereket, rábukkant a dobsinai hiányra. Elkezdte követelni az elmaradt járandóságot. A becsületes dobsinaiak hitükre fogadták — valamennyien az evangélikus vallást követték, — hogy ők elküldték a török akésében kiszámolt esedékes pénzt. Szó se férhetett igazmondásukhoz. Hiszen ismeretes dolog volt országszerte, hogy e városnak oly becsületes polgárai voltak, hogy kaput, udvarpalánkot nem építettek. Minek? Tolvaj sohse akadt közöttük, soha senki nem bántotta a másét. Ennek a kapunélküli építkezésnek a világos nyoma megvolt még a mult századfordulón is. De Mohamed fiai nem ádtek hitelt a gyaúrnak. Bosszúra, fegyveres megtorlásra szítottak, pedig nem volt valami nagy hadi erejük. Hiszen hiteles feljegyzések szerint Hadzsi Ali 1556-ban 315 főnyi őrséget tartott csak Füleken, 1583-ban pedig már csak 129 emberük volt.

Dobsina evangélikus lelkésze ez időben Pileius (Pilez) Gáspár volt, aki a török rémes bosszúállásának történetét latinul megírta. Kézirata Fontanus János krompachi evang. paphoz került, akitől utóda,

majd annak fia, Klesch Dániel örökölte, aki Szepesolasziban lelkészkedett. Mikor ez 1671-ben 13 éves fiának: Dániel Kristófnak egyszer megparancsolta, hogy rendezze át a könyv- és iratszekerényét és jól takarítsa ki, az értelmes fiú egy csomag levélre bukkant, melyeket atyjához Wittenberga híres tanácsosa, Kristophus Mátyás írt, aki születésére nézve krompachi magyar volt.

Ebben a csomagban megtalálta azt a kéziratot is. Atyja beleegyezésével és biztatására kiviszi magával Németországba, hol ő is Wittenbergában jár iskolába s kiadja 1671-ben Kristophus tanácsosnak ajánlva, aki soha meg nem szűnt szülőföldje: a magyar Szepesség iránt érdeklődni. Igéri azt is, hogy ő is hasonlóan meg fogja írni Szentgyörgy község pusztulását, melyet mint öt éves gyermek Poczsony falairól nézett végig.

A dobsinai születésű Gotthard Mihály 1780-ban, tehát több mint száz év mulva — ugyancsak Wittenbergában egyetemi hallgató. Valamelyik ódondásznál rábukkan e kis műre, hazahozza s németre fordítva 1795-ben kiadja Kassán. Ennek eredeti kézirata a Nemzeti Múzeumban van. Magyar fordítása 30 év előtt látott napvilágot Rozsnyón a Sajó-Vidék nyomdában.

E kitéréssel igazolni akartuk azt a híres latin közmondást: Habent sua fata libelli — a könyveknek is megvan a maguk története, mit bizony sokan talán nem is hisznek el.

Az 1584. év október 14-én hamar alkonyodott, nyomasztó őszi pára ereszkedett Dobsina városára. A jómódú polgárság, amelyik a Kálvin komorságához hajló Pileius lelkész úr intelmeit nem vette nagyon a szívére, ott iszogatta a honi sört

a városháza pincéjében. Ott emelgette önfedeles korsóját a városbíró is. Folyt a sárga lé, folyt az eleven szó. A város sorsáról beszélgettek. A török az állítólagos hátralék befizetésére Márton-napig adott haladékot. Biztonságban érezte magát mindenki. Majd ad az idő valami jó tanácsot.

Egyszerre felpattan az ajtó s nagy izgatottan lép be egy Kriesl nevű erdei munkás és jelenti a bírónak, hogy a Ram-sengrund erdőszélnél a völgyesben idegen katonaságot látott rejtőzni. A bíró jót nevetve vállon veregette s így szólt: „Azért találtad ki e mesét, hogy legyen okod idejönni egy kicsit szopogatni. No, hát ülj le és igyál.“ — De a szegény ember — látva, hogy siketnek beszél — hamarosan elment s házának hátsó ajtaján családjával az erdőbe menekült.

A nagy torony órája már hetet kongatott. Erre-arra mozgás támadt az utcákon. Egyes házakhoz fonóba gyűlt az ifjúság. Hej, de sokszor dörgött szava ez ellen is Pileius uramnak. Visszaemlékezéseiben is inkább a vendéglőbe, fonóba járókat szídjá, míg az önmagát ért óriás csapásról jóformán hallgat.

Este kilenckor erre-arra lovak ügetése, török martalócek ordítása — java részük tudott magyarul is — hallatszott. A megremült lakosság kioltotta a házak világoosságát, de a török dülők fel voltak szerelve gyertyákkal. Nekiláttak a házak kirablásának. Ékszert és aranyat, ezüst edényeket, aranyos gyűrűket sorra mind elszedték. Főként a fiatal nőket fogták össze, meg a gyermekeket. Kirántották a kisdedeket a bölesből és szeredásukba rakták oldalukon. A fonókban tették a legjobb zsákmánylást. Mikor pedig észrevették, hogy szűk lépcsőjű padlásokra me-

nekülnek egyesek, felgyújtották több helyt a várost.

Férfiak ordítása, asszonyok zokogása, gyermekek sírása, égő tetők pattogása, házak omlása, gerendák roppanása megbolondító káosszá verődött össze. A krónikát író lelkész is esztét veszve menekül, odahagyja hitvesét, nemrég született kis gyermekét — csak a maga életével gondol.

Reggel három óráig tartott e pokoli világ Dobsina felett. A rablók lassan sorakoztak s megindult csapatjuk, hajtva kegyetlenül maguk előtt félig — vagy még így se — öltözött foglyaik egész nyáját. Rabláncra került 33 férfi, 66 fiatal nő, 10 idősebb asszony, serdülő és ölbeli gyermek: fiú-leány együtt 243. Összesen 352 dobsinai lelket sirattak hozzátartozóik.

A rablócsapat átvágott a Garam völgyébe, honnan Tiszolcon át estére Rimaszombatba érkeztek. Itt a foglyokat éjjelre a templomba zárták. A légvonalban 45 km-es utat jókora kanyarodással szegény foglyok egy nap alatt tették meg.

Füleken megtörtént az osztozkodás. A zsákmány egyharmad része emberben is a basáé lett, kétharmad részét Budán, Székesfehérvárott, Konstantinápolyban adták el rabszolgavásáron. Jegyest az arájától, hitvest a férjétől, szülőt a gyermekétől minden tekintet nélkül elválasztottak. A fiúgyermekek egy részét török katonai iskolákba vitték és janicsárokká nevelték.

Pileius lelkész se maradhatott Dobsinán. Nemesak a szomorú emlékek üzték tova, de a közhangulat is, mely nem tudta megbocsátani, hogy egyedül menekült el családja köréből. Utóda az iskolaigazgató, Perzélius Atzmann Zsigmond lett, aki többekkel együtt azon a tragikus napon a

lőcei vásáron volt. Ő is nejét és két gyermekét siratta, kikről többé a kóbor szellő se hozott hírt. Egyesek pénzzel siettek a rabló törökök után, hogy visszavegyék övéiket, de eredmény nélküli maradt minden kétségbeesett reménykedésük. Akiket elvittek, soha többé vissza nem jöttek.

* *

Sokat, nagyon sokat szenvedett város Dobsina. Szenvedett a multban a jövőért, szenved a jelenben a multért. De igaz gyermekeinek úgy odahaza, valamint idehaza rendületlenül él lelkükben a hit az isteni örök igazságban, Magyarország föl-támadásában.

Dr. Oravecz Ödön.

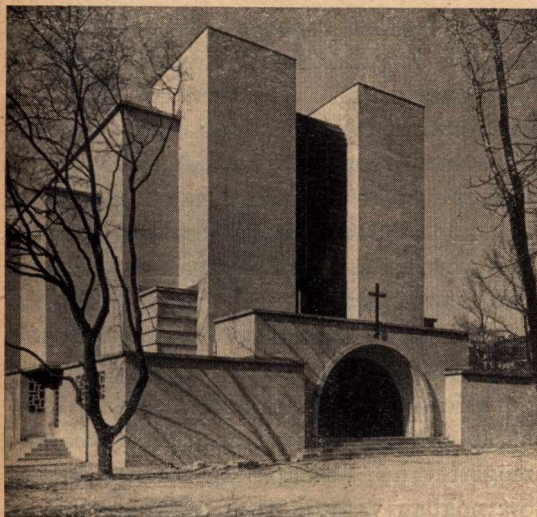
TEMPLOMÉPÍTÉS ÉS SZOVJETSTILUS

Pünkösdkor szentelték fel az új város-majori katolikus templomot, a nagytehetségű fiatal Árkay Bertalan művét. Ez az első templom Budapesten, mely nem elmúlt stílusok elemeinek összerakosgatásából, hanem önállóan, a ma gondolatvilágából és a feladat követelményeiből nőtt ki, egy szóval: modern. Egy ugyanilyen modern templomot akarnak most a Pasaréten építeni. De föllázadnak erre a konzervatívek, a mai nemzedéket megérteni nem tudók, nem akarók serege, és, hogy minél csúnyább, minél visszataszítóbb névvel bélyegezzék meg azt, amit megérteni nem tudnak, elnevezték a stílust „szovjetstílus“-nak, amilyenben keresztény templomot építeni nem szabad. A vád súlyos, bármilyen kevésbé állja is meg helyét, és így érdemes fölteni a kérdést: mi igaz belőle? A modern stílust nem kell mai fiatalok előtt védeni (néhány szót róla l. „Ifjú Évek“ 1931. október), amazokkal pedig hiába szállunk vitába. Menjünk el inkább Árkay templomába, elfogulatlan szemmel és szívvel és figyeljük meg: milyen érzések születnek

bennünk. És pedig figyeljük úgy, ahogyan ezt a templomot hívője, a katolikus ember nézi. Most nem vallási vagy felekezeti szempont, hanem tisztán csak a modern építészetnek és a templomnak egymáshoz való viszonya vezet.

A bejárat hatalmas tömegek ünnepléses szimmetriája: vesd le a kis, köznapi gondokat, nagyobbakra nézz, Isten házába lépsz! — Beteszed az ajtót és hátad mögött van a köznapi. Egy magas, tágas csarnokban vagy, karesú oszlopokkal, világos nagy ablakokkal, egyszerű szürke padokkal: már nem profán, de még reális minden, az oszlop a mennyezetet tartja, szerkezet, az ablak fényt bocsát be, a padba beülünk. Kint vagy a mindennapból és még nem vagy az áhítat csarnokában, arra való ez a hely, hogy helyet keress, leülj, elővedd imádságos könyvedet, kivesd az utolsó nem idevaló gondolatot a fejedből. És ha ez megtörtént, fölnézel, és az oszlopok ritmikus sora, a mennyezet színes gerendái előre vezetik szemedet a Szentélybe. Emelt, föl kell nézned rá, ülőhelyedtől el van zárva és még sin-

esen: tested és testi gondolataid számára nincs bejárata, de az oltárt minden helyről jól látod és szívedet szabadon oda küldheted. És a hosszúkás, a szentély felé nyúló templomhajó előtt áll, mint függőleges, fölfelé törő hasáb, az oltár tere, hogy az odaküldött szívek a pap imádságában az égbe szállhassanak. A szentély és hajó között van a szószék, az értelem helye, a lélek és test között, mert a lélekről szól a testhez. Ha az ablakok

egyszer át lesznek cserélve ragyogó, színes ablakokra és misztikus fény fogja elönteni az egészet, mely teljesen el fog szakítani a külvilágtól: olyan templom lesz ez, melybe örömmel fog menni a ma és holnap embere. Mert hiába, ha meg is értjük elmúlt korok lelkületét és tudunk áhítatosak lenni ama korok őszintén és áhítatosan megépített templomaiban, de nem tudunk a magunk nyelvén beszélni Istenhez, nem tudunk a magunk módján áhítatosak lenni olyan templom-

ban, mely álbarokkos lendülettel, alközépkorias aszkézis-maskarával csalja szemünket. Még igaz barokk rajongással, gót miszticizmussal sem tudunk ma hinni. A mi hitünk ugyanabban a Krisztusban ma más, mint száz éve volt, imánk is más, templomunk is más!

Szovjetstílus? Ki gondol még erre a szóra, aki egyszer átélte az előbb leírt érzéseket? Mi közük ezeknek a nagy ablakoknak, karesú oszlopoknak — a gót stílus késői reminiscenciái — ennek a szépen tagolt, ritmusos, egyszerű megjelenésnek — Marx tanításához? A Szovjet templomot egyáltalán nem épít, nem is tud építeni, nincs meg az ahhoz szükséges lelki adottsága; de ha tudna, ha volna szovjetstílusú templom, ez is inkább azt bizonyítaná, hogy a szovjetben van még keresztyén gondolat, mint azt, hogy minden modern építész kommunista. Könnyű rámondani mindarra, ami nem tetszik nekünk, hogy istentelen, hogy szovjetmunka. Könnyebb román stílusú templomokat építeni, ahol a keresztboltozatok jó vasbetonmennyezetekhez vannak erősítve, mint igazi, őszinte vasbetontemplomot építeni. És éppen a modern építész tudja azt, amit a barokkutáncátú, a románlátzatú tervezője nem tudott: hogy templomot csak igazi és mély áhítattal lehet építeni. És mi ilyen templomot követelünk: áhítatosat, őszintét, modernet — a mi templomunkat!

Reméljük, hogy nem lesz soká, mikor az első modern evangélikus templom épüléséről adhatunk hírt.

Valér Erik.

(A klisé az „Építőmunka” bocsátotta rendelkezésünkre.)

KIS KRÓNIKA

PETŐFI POZSONYI SZOBRA.

A pozsonyi sétatéren állt Petőfi Sándor pompás szobra, egészen addig, míg ezelőtt tizenöt évvel, 1919. február 12-én, a nyugati kultúrával közeledő cseh hó-dítók le nem döntötték a nagy poéta pompás emlékét. Pozsonyból írta, sírta hazafelé a költő örökszép versét: „Kis lak áll a nagy Duna mentében.“

Ezt azonban nem engedték meg a csehek. Most meg arról beszélnek, hogy a pozsonyi Massaryk-akadémia házának kertjében újból fel akarják állítani, új talpazaton. Nem a sétatéren, hanem csak bent, a kertben. Még nem a sétatéren, de majd csak eljön az idő, amikor egészen napfényre kerül a bedesztázott mű, mert az igazság is ki fog törni koporsó-

A ledöntött szobor eltűnt a pozsonyiak szeme elől. Senki sem tudta, hová lett. Hosszú évek múlva tudódott ki, hogy a talapzatáról ledöntött mű valahol a pozsonyi városmajor egy eldugott zúgában pihen, bedesztázva. Néhány hónappal ezelőtt az a hír járta, hogy valami amerikai magyar meg akarja venni a csonka szobrot s Amerikába akarja szállítani.

jából és visszaad mindent: szobrot és várost, erdőt és mezőt, millió és millió elszakított testvért.

A SZENTÍRÁS DICSÉRETE.

Mereskovszky orosz író nemrégiben megjelent művében, az *Ismeretlen Jézus c.* könyvben olvastuk:

„32-edrét alakú, fekete bőrkötésű, 626 oldalas, kéthasábos, apróbetűs kis könyvecske. Az előzéklapon látható tintabeírásból — „1902“ — ítélve, az enyém több, mint harminc év óta. Mindennap olvasom és fogom olvasni, amíg csak szemem lát, mindenekelőtt, napkeltétől és kivilágosodástól a déli verőfényig és a koromsötét éjtszakáig; ha boldog vagyok, ha boldogtalan, ha beteg vagyok, ha egészséges, ha hívő vagyok, ha hitetlen, ha érző, ha érzéketlen. És úgy érzem, hogy mindig új, ismeretlen könyvet olvasok, és sohasem olvasom ki, nem ismerem meg végéig, csak a szemem határán látom, a szívem határán érzem, de ha egyszer egészen megismerném, — mi lenne akkor?...

... Mit tegyenek a koporsómba? Ezt a könyvet. Mivel fogok fölkelni síromból? Ezzel a könyvvel. Mit tettem a földön? Ezt a könyvet olvastam. Ez borzasztó sok egy embernek, és talán az egész emberiségnek, de magának a Könyvnek — rettenetes kevés...

... lehetetlen az Evangéliumot úgy olvasni, hogy ne tegyünk azt, amit mond. És ki teszi azt? Ime, ezért a legkevésbé olvasott, a legismertlenebb könyv ez a könyvek közt.“

AZ IFJÚSÁG TEMPLOMA.

A pesti iskolák evangélikus tanulói között nemes és nagyszabású, szinte kivihetetlennek látszó és mégis sikerrel biztató mozgalom indult meg, melynek jelszava ez: Felépítjük az Ifjúság Templomát! Az első elemistától kezdve a legnagyobb diákig minden evangélikus tanuló gyakran találkozik ez év elejétől

fogva az Ifjúság Templomának perselyeivel, s fillérjét, vagy pengőjét belejti láthatatlanul, hogy ne csak idegen szem ne lássa, mit tett bele, de — az Irás szerint — még a balkéz se tudja, mit cselekszik a jobb. Az eszme megszületett és él. Nem egy esztendő, de tíz is kell ahhoz, hogy hazánk fővárosában egy szép templom emelkedjék Isten dicsőségére gyermekek és ifjak adományából. Templom, amelyet a tiszta, fiatal hit semmiből emel kishitű nagyoknak örök buzdításul. Templom, amelynek a fundamentuma akkor vettetik meg, amikor talán minden korok között legnagyobb a szegénység...

A perselyek megkezdték útjukat. Járnak, keringenek gyerekkézből másik kézbe, telnek és ürülnek. Ezer, meg ezer, meg ezer kicsi gyermekkéz, erős ifjúi kéz, jóltevő leánykéz építeni kezd. Ki lehetne vajjon annyira hitetlen, hogy még a tiszta szívek e munkája fölött sem látná meg az Isten áldását?!

A perselyek keringenek kézzől-kézre. Te, picike kis gyermek, aki most első filléredet a perselybe teszed, ha majd a nyolcadik osztály után elhagyod az iskola padjait, — hiszem, hogy a magad építette templomban adatsz majd hálát a jóságos Istennek minden jóságáért.

MADÁCH.

Az elmúlt napokban ünnepek torlódtak az „Ember tragédiája“ tiszteletére. Ötven éve volt annak, hogy a nagy költő mélységesen szép drámai költeményét a Nemzeti Színház bemutatta. És ez a jubileumi ünneplés érdekesen összeesett a nagy mű 500-ik előadásával. Kevés színmű éri meg ezt a számot olyan komoly

méltósággal, mint Madách remeke. Ez a tény dícséret és tisztesség a nagy magyar lángoló elméje előtt, de egyben ékessége a magyar színházlátogató kö-

a világ előtt a nógrádi böles, az egyetemes emberi gondolat- és érzésvilágnak, örök emberi érzéseknek, kérdéseknek, fájdalomnak, lélekdallamoknak egyik

zönségnek is. Az Ember tragédiája ötven év és ötszáz előadás próbatűzét nemesen megállva, most indult hódító új utakon. A bécsi Burgtheater kaput nyitott előtte. Díszes, szép kaput; úgy fogadta, mint királyt illik. Január 23-án ünnepélyesen nagy bemutatót szót emelt

legnagyobb szószólója. A Burgtheater premierjén keresztül talán egy új csillag szállt fel a nagy világ égére, hogy mindenkinek ragyogjon, közel és távol, s idegenben való tündökléséből egy-egy sugár ide hulljon a költő rabbá tett, összetört hazájára.

FÉLÉVI KONFERENCIÁK

A fenti címet két konferencia találkozására diktálja. Az egyik konferencia az, amelyre minden diák félve tekint e napokban: a félvi osztályozó konferencia, a másik több evangéliumi konferencia, melyek közé lapunk konferenciája is tartozik. Nem véletlen, hogy e két fajta konferencia ideje összeesik. Isten országában nincsen véletlen. Ebből a magasabb nézőpontból a két konferencia szükségszerűleg esik össze, mert teljesen kiegészítik egymást. Lehetetlen — mondod —, hiszen az egyik tökéletesen másról van szó, mint a másikon. Az egyik zárt ajtó mögött folyik le, a másik nyilvános. Az első nem lehetek jelen, de a másikon kíváncsún tartják a jelenlétemet... Ott csak tanárok társalognak, itt pedig magam is részt vehetek a megbeszélésekben... Ez mind igaz, azonban figyelj csak ide, a kapcsolópontokat nem nehéz felfedezni.

Minden félvi konferencián te rólad van szó. Ha testileg nem is vagy ott, de lelked és egész lényed ott van. Sokat gondolsz rá. Azonkívül szőnyegre kerül egész életed. Alaposan megtárgyalják az egész félvi életedet, cselekedeteidet, szavaidat és viselkedésedet. Ahány tanárod van, mind éles fényben világítja meg személyedet, hogy a félvi eredménye minél láthatóbb legyen.

A másik konferencián is rólad volt szó. Óriási hiba, ha valaki ezért megy egy valóságos konferenciára, mert azt gondolja, hogy ott a barátjáról fog hallani. Nem. A konferencián a nélkül, hogy felolvasták volna a nevedet, hozzád beszéltek és rólad beszéltek. A mi konferenciánknak is az volt a célja, hogy személyes legyen. Lehe-

tőleg minél több diák egyéni kérdésére adjon választ. Ezért nem volt kötelező. Tehát bátran mondhatjuk, hogy minden ilyen konferenciának annyi az értéke, amennyire személyes tudott lenni és amennyi egyéni kérdésre tudott választ adni.

Ha az osztályozó konferenciákon alapos munka folyik, úgy ezeken még százszorta inkább, mert itt nemesak reflektorok világítanak meg minket, hanem isteni Röntgen-sugarak is, melyek szíveket és veséket vizsgálnak és ítélnek meg. Más szóval: Isten Igéje olyasmit is tud rólunk, amit a mi tanáraink nem tudhatnak, mert az a mi szív-ügyünk. Jól tudjuk, hogy ilyen kérdésekről beszélgetni sokaknak nem tetszik — ezért is maradtak távol —, de mert nem kellemes az ilyen bizalmas kérdéseket nyíltan tárgyalni, azért volt a mi konferenciánk is zártkörű. Nyilvánosság előtt és mégis zárt körben? Hogyan értjük ezt? Úgy, hogy a felismerést, azt tudniillik, hogy rólad volt szó, azt csak te tudtad egyedül. Zárt körben, a szívedben történt az. Az osztályozó konferenciákon mindenki hallja, amit rólad mondanak. Még az az „egyetlen“ tanárod is, aki talán eddig azt hitte, hogy te vagy a legbájosabb, a legkedvesebb növendéke, még ő is megtud mindent. A konferencián azonban csak te tudtad, hogy most rólad beszélnek. Milyen jó, hogy így van ez berendezve. Mi lenne ebből a világból, és mi lenne velünk, ha csak egy félórára ki lenne írva minden ember homlokára mindaz, amit lelkében átél? Milyen másképpen gondolkoznának sokan... Más volna a bizonyítványunk is, ha minden érdemjegy mellett olvasható volna az, hogy miért...

E konferenciák azért egészítik ki egymást és azért is voltak egyidőben, mert az ember két énjével foglalkoznak. A látható és láthatatlannal. A látható és mindenki által megítélhető életünkön kívül van egy másik életünk is, melyet csak az Isten ítélhet meg és javíthat bennünk. A félévi konferenciák így akarják adni a mi teljes fotografiánkat. Ha résztvettél az idén és el tudod mondani: valóban így volt, úgy ne félj, ha szomorú az eredmény. Ha szigo-

rúban osztályozott az Isten, mint a tanáraid, ne félj, ez is csak azért volt, hogy a második félesztendődd jobb legyen. Ha életed fényben állott magad előtt, az is csak azért volt, hogy jobban lássad a világ sötétségét. Áldjad és keresd azért az ilyen alkalmakat, ahol rólad van szó. Áldjad a félévi konferenciákat, mert ezeken Isten készít részedre találkoztót, hogy egykor könnyebb legyen „az utolsó nagy konferencia.“

D. L.

Krisztus előtt 800 évvel élt a mai Felső-Olaszországban az etruszkok törzse, amelyet később a rómaiak magukba olvasztották. A legszorgosabb kutatások ellenére sem sikerült azonban megállapítani a néptörzs eredetét, sőt azt is csak sejtették, hogy valahol nyugati Görögországból került Olaszországba. Most azután rövid hír tudatja, hogy sikerült az etruszk nyelv titkát, amely a tudománynak oly sok fejtörést okozott, megfejteni. Francesco Paronti tanár sajátlagos módszerével rávilágított az etruszk nyelv titkára. A tanár a titok megfejtését legközelebb nyilvánosságra hozza.

Wellington városa mellett földmérés közben egy szikla agyagrétegében egy rendkívül kisalkatú csontvázat találtak, amelyről a tudósok megállapították, hogy nem gyermeké, hanem 60 év körüli férfié. Smith tanár szerint a lelet alapján jogos az a feltevés, hogy **Észak-Amerika őslakossága**, legalább részben, törpékből állott.

Az amerikai Smithson-intézet híradása szerint az Alleghany-hegységben, a maryland-állambeli Cumberland mellett, felfedezték „a jégkorszak Noé bárkáját”, azaz egy őskori barlangot, az Amerikában kétmillió évvel **előtt élt összörnyetegek** csontvázaival. Az óriási sziklabarlang, úgy látszik, a pleisztocénkor kétezer évszázada folyamán a legkülönbözőbb állatok tömegtemetője lehetett. Eddig 50 különböző ős-állatfaj maradványát találták meg, köztük több olyat, amelyet a tudomány eddig nem ismert. A leletek között vannak óriási krokodilok, óriásdenevérek, tapirszerű állatok és más forróégyi lények csontvázai. Másrészt olyan állatok nyomait is megtalálták, amelyek csak a sarkövi vidék égalja alatt élnek.

A világ legöregebb asszonyát az anatóliai Konia faluban találták meg Gulizár Fatime személyében, aki okiratok tanúsága szerint elmult 150 éves. Teljes szellemi frisseségnek örvend és szívesen beszél a régmúlt időkről, de testileg olyan gyenge, hogy a nap túlnyomó részét ágyban tölti.

A világ legkisebb embere az anatóliai Pandirma faluban élő Husszein Bey nevű 36 éves török, akinek a testmagassága 35 centiméter. Rövidesen világkörüli útra indul és pénzért mutogatja magát.

A mexikói Alamo mellett fekvő Vera Cruznál az egyik vállakat olaj után kutatott és a fúrógép 3228 m mélységig haladt le a föld mélyébe. Ilyen mélységbe eddig még sohasem jutottak le a földbe.

Massotte francia repülő az ezer kilométeres távolság sebességi világrekordját óránként 358.158 kilométerre javította. Repülőgépe a távolságot 2 óra 47 perc 31 másodperc alatt tette meg. A legjobb 100 kilométeres időt 16 perc 46 másodperccel érte el, vagyis óránként átlag 360 kilométeres sebességgel. Az eddigi 1000 kilométeres sebességi rekordot Delmotte francia repülő tartotta óránként 334 kilométeres átlaggal.

Mark Ridge, amerikai repülő, tavasszal egy léghajó nyílt kosarában angol területről 40 kilométer magasságba akar a sztratoszfé-

rába felszállani. Haldane, oxfordi egyetemi tanár e repülés céljára különleges öltönyt készített, amelynek segítségével korlátlan ideig lehet a sztratoszférában tartózkodni. Az öltönyt teljes védelmet nyújt a légnyomásbeli különbségek ellen, és biztosítja a repülő állandó oxigén-ellátását. Haldane azt hiszi, hogy ezzel megoldotta a sztratoszféra-repülés titkát és legkésőbb egy év múlva 3 óra alatt érnek majd ezek a repülőgépek Angliából Indiába, 4 óra alatt Amerikába és 6 óra alatt Ausztráliába.

Sir James Jeans, híres csillagász, az angol királyi akadémián tartott előadásában kifejtette, hogy többmillió év múlva a Föld vonzókörébe kerül. A Föld ekkor először tojásalakúvá válik, majd darabokra robban és a töredékek a Föld körül fognak forogni, aminek következtében a Földet éppen olyan gyűrű fogja körülfogni, mint most a Saturnust. — A Nap súlyát Jeans 2000 quadrillió tonnára becsüli.

P. F.

Krisztus és a világ baráti összekapcsolódása

(Pályázat.)

A fenti cím pályadíjtétel, német eredetiben „Christus und weltweite Freundschaftsbeziehungen“, melyet az egyházak nemzetközi jóbarátszövetségének ifjúsági bizottsága tűzött ki a világ ifjúságának. E pályadíjnak kiírását egy ker. özvegyasszonynak, az amerikai Babilonból való J. F. Loannak kegyes adománya tette lehetségessé. Ez asszony férje emlékére nagyobb adományt ajánlott fel a világszövetségnek, hogy ebből pályadíjat tűzzön ki olyan munka jutalmazására, mely az ifjúság között a megértés lelkét erősíti és nemzetközi összeharátkozásnak útját fokozottabb mértékben egyengeti.

Z. van Loan 1925-ben halt meg, Istennek szolgája, irgalmas samaritánus volt. A püspöki egyháznak volt híve, de jótékonyágát fajra, felekezetre való különbség nélkül mindenki érezhette. Jósága, másokkal való törődése, baráti érzése, mindenkivel szemben éreztetett állandó szeretetvekenysége olyan ritka egyéniséggé tették, hogy őt mindenki szeretettel vette körül. A békének apostola volt, nemesak prédikálta azt, de benne is élt. Úgyhogy ez a nemzetközi barátság ápolására felajánlott alapítvány méltán emlékeztet az ő nagy szolgálatára, melyet Isten dicsőségére az emberiség érdekében fejtett ki.

Ez a pályadíj is az ő szellemében közelebb hozza majd egymáshoz bizonyára az emberi szíveket.

Szükséges tudnivalók:

1. Első díj 300, 2. díj 200, 3. díj 100, 4. díj 50, 25 díj egyenként 10, 41 díj egyenként 5 dollár, 100 emlékérem, összesen 170 díj.

2. Feldolgozandó téma: „Christus und weltweite Freundschaftsbeziehungen.“

3. Kéziratok 1000—2000 szóig tetszés szerinti nyelven 1934. április 30-ig az ifjúsági bizottság titkárához küldendők bejelég borítékkal ellátva. (Weltbund für Freundschaftsarbeit der Kirchen. Sekretär der Jugendkommission, Genf, 2. Rue de Montehoisy.)

4. Nemre való tekintet nélkül mindenki résztvehet a pályázatban, ha születési

ideje 1914. április 30. és 1920. május 1. közé esik.

5. A bíráló bizottság különböző nemzetek és felekezetek tagjaiból alakult.

6. A pályadíjnyertesek neveit ez év szeptemberében összeülő népszövetségi tanácskozás alkalmával hirdetik ki. Az összes pályázók, valamint a keresztyén sajtó-organumok az eredményről értesítést kapnak. A díjakat kihirdetés után azonnal kifizetik.

Reméljük, hogy olvasóink sorában is lesznek olyanok, kik ezt a nagyszerű kínálkozó alkalmat felhasználják majd arra, hogy a magyar névnek dicsőséget szerezzenek. Hisszük, hogy reménységünkben csalódnai nem fogunk, és mindenkinek szívünk szerint kívánjuk is, hogy vállalkozását siker koronázza. R. L.

Az Ifjú Évek budapesti februári konferenciája szépen sikerült.

2-án d. u. *Danhauser László*, budapesti vallástanár szólt a félév mérlegéről az alsó osztályok tanulóihoz, kiket elször kapcsolunk be munkánkba.

3-án d. e. felső osztályos fiúkkal beszélt *Dr. Hilscher Zoltán* tanár. A diák élete az iskolán kívül címen. D. u. a felsős fiúk és lányok összejövetelén *Dr. Böhm Dezső* főszerkesztő Félév végén, *Kemény Lajos* budapesti esperes A templomban címen beszéltek.

4-én d. e. *Vidovszky Kálmánné*, budapesti evang. leánygimn. tanár az evangélikus leány örömeiről adott elő felső osztályos leányoknak.

Az előadásokat megbeszélések követték, bibliakörök járultak a lelki elmélyedéshez.

Kiegészítette a konferenciát a 3-án rendezett **nyilvános estély**; itt *Szántó Róbert*, kelenföldi lelkész novellát olvasott fel, *Zalánfy Aladár*, zeneművészeti főiskolai tanár harmóniumozott, *Vidovszky Kálmánné* modern magyar költők vallásos tárgyú költeményeiből mutatott be előadás keretében, s az ifjúság ügyes ének-, zene-számokkal és szavalatokkal szerepelt.

Az egész konferenciát berekesztette a vasárnap d. u. rendezett **barátságos összejövetel és szeretetvendégség**, melyen szórakoztató számokról gondoskodott a fiatalság.

Reméljük, hogy barátságos együttlét mellett mély benyomást is tudtunk ifjúságunkra e három napon gyakorolni. Akkor Isten áldása lesz munkánkon.

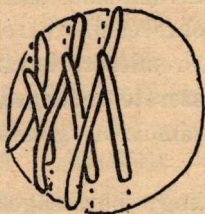
Petty a divat

Ha végignézzük a Belváros kirakatait, mindenütt pettyes mintájú ruhaanyagokat látunk. A régi kedves petty ismét tért hódít. Egy-egy kirakat előtt megállunk, fel is sóhajtok: milyen jó, milyen szép lenne ebből, vagy abból a pettyes kelméből egy ruha, vagy egy zubbony.

Kis találékonyssággal, kevés fáradsággal készíthetünk magunknak pettyes ruhát, vagy zubbonyt, nem is kerül pénzbe, legalább is nagyon kevésbe. Sokszor akad otthon pamutmaradék, melyet erre a célra felhasználhatunk.

Egyszínű sötétkék, zöld, barna, vagy fekete ruhánkat — melyet már megúntunk — felfrissíthetjük, újjá varázsolhatjuk a következő módon: egymástól egyforma távolságra borsó, vagy nagyobb méretű színes pettyeket hímezzünk ki a buzsáki hímzés jólismert öltésével, a nyolcas öltéssel.

Kevés pamut kell hozzá, mert a nagy öltések csak a jobb felén vannak, a visszáján kicsiket öltünk. Sötétkék alaphoz piros, zöld, sárga és szürke szín, sötétzöld alaphoz sárga, szürke, barna szín, barna alaphoz zöld, sárga szín illik. Szép, ha csak egy színnel hímezzük ki, de kedves, fiatalos a több szín használata is. Ugyanolyan színű zefir pamutból nyakendőt is horgolhatunk ruhánk gallérjára. A nyolcasöltés csak úgy szép, ha sűrűn egymás mellett vannak az öltések. *Glock Klára.*

Nyolcasöltés

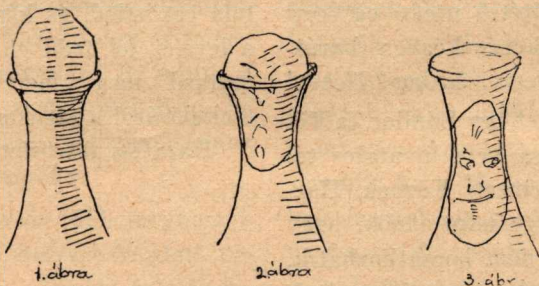
A VÁNDOR CSODATOJÁS

Lapunk két közkedvelt rovata az „Innen-onnen“ és a „Fúrjunk-faragjunk“. Többedmagammal egy új rovatot indítványozunk. Nem azért, mintha az előzőkre nem lenne szükség, dehogyan nem, bár hosszabbak lennének, de mi modern módszerrel kettőből egy harmadikat csinálunk. Innen is és onnan is hozunk olyasmit, amit *vidáman* „fúrhatunk“ és „faraghatunk“. Hogy milyen címet kap a rovat, azt a szerkesztő úr leleményessége adja meg. Az első bemutatkozásunk elárul minket. Első cikkünk „A vándor csodatojás“. Nem elbeszélés, nem útleírás, de költemény sem, hanem egyszerű szenzációs mutatvány, amit azonban mindenki megcsinálhat, mert: „utánnnyomás szabad“.

mozom. (Vigyázz, hogy a sárgája a közepben legyen. Ha nagyon látszik a sárgája, nem alkalmas a mutatványra. Ezt úgy lehet elérni, hogy főzésnél az edényben odatámasztva-felállítva fő.) Nos! Megmutatom, hogy a tojás fehér nadrág nélkül is nagyobb, mint az üveg szája. (Ráteszed, fejjel lefelé.)

Ezekután meggyújtasz egy darab papírt és égve beejted az üvegbe. (Vigyázz az ujjadra, mert kinevetnek, ha megégeted.) Az üveg nem törhet el, mert alig ég a papiros, ráhelyezed a tojást és... nyugodtan vársz!

Ha nem volt üzemzavar, a tojás el kezd befelé vándorolni. Az út hosszú. Szomorúan indul útnak. (Lásd 2. ábra.) De mert

A mutatvány a következő: Előállsz odahaza — testvéri vagy baráti körben, s bejelentet nagy ünnepélyességgel, hogy a tojásnak is van lába! Hogy-hogy? Úgy, hogy vándorolni tud, anélkül, hogy hozzányúlna. A feszült figyelem között behozol egy keményre főtt tojást. (Ajánlatos néhány órával előbb megfőzni, utána hidegvízben hűteni.) Előveszed édesanyád borosüvegét, amely lehetőleg olyan legyen, mint az 1. ábrán. Tedd rá a tojást s jelentsd be: íme, magától bevándorol a szűk nyakon. „Kezemben nines semmi“, csak egyszerűen levetköztetem a tojást: lehá-

ma a karesúság a divat, fogyókúrát tart ő kelme is. (Lásd 3. ábra.) S mert nehéz az út, lassan megy, de annál biztosabban. Végre is megkönnyebbül és eredeti formában hull be az égés által támasztott ritka levegőbe. A jól fűszerezett út sok mulatságot ad, csak legfeljebb édesanyád vesztett egy tojást. A tojást egészben természetesen csak úgy veheted ki, ha az üveget töröd össze. De választhatod a másik módszert is; tudniillik azt, hogy a tojást vagdosod ketté.

Jó munkát és sok sikert kívánok!

Danubá.

SIR A FERGETEG

IFJÚSÁGI REGÉNY.

Írta: Cserepes Sándor.

(13. folytatás.)

Egyikük már éppen le akarta kapni kabátjáról a szalagot, amikor gyorsan ott termett a két kísérő és felelősségre vonta a suhancokat. Azok azonban, amint észrevették, hogy kikkel kerültek szembe, nem voltak hajlandók semmiféle vitára, hanem mint ha ott sem lettek volna, futásnak eredtek. Ám ezzel nem mentek sokra, azaz megszire, mert néhány jól irányzott lépés után Töröknek is, meg Sándornak is a kezébe került egy-egy futó. Hogy ezekkel mi történt, azt én most meg nem írom, csak annyit közlök, hogy Fekete igen jóleső érzéssel hallotta a sötétlő utcán egy-egy esattanás, vagy nyekkenés közben barátjai biztató szavát: Nesze, szalag! Nesze!

Meg kell jegyezni, hogy Sándor és Török itt írt kirándulása nem hivatalos tevékenysége volt a Nemzeti Körnek. Harter ugyanis kijelentette mint elnök, hogy a kör verekedésekbe nem bocsátkozhatik, azonban a tagok természetesen jogosultak a nemzeti érzelmet sértő sérelmeken illő módon elégtételt venni. Azt mondhatjuk tehát, hogy a két ifjú csak félhivatalosan húzta rá a vizes lepedőt a támadókra, ami az ügyet a Nemzeti Kör szempontjából bizonyára szebbé teszi, de az elrakottakra nézve vajmi kevés vigasztalással szolgált.

* *

„Kedves Barátunk! Abban a reményben, hogy egészséged, ha lassan is, de folyamatosan javul, keresünk fel levelünkkel otthonodban. Amióta Sátrándról el-

mentél, itt igen sok érdekes dolog történt. A vakációt, mint tudod, korábban kikaptuk, de azért nagyon sokan maradtunk itt, mert már nem lehetett haza utazni. Itt esúnya dolgok estek meg velünk, úgy hogy a minap megalapítottuk a Nemzeti Kört, amelynek téged is tagjává választottunk. A Nemzeti Körnek egyelőre csak tizenkét tagja van. A Nemzeti Kör egyhangúan úgy határozott, hogy a magashegyi csatában tanúsított hősi viselkedésért és a hazáért való szenvedésedért első kitüntetését visszamenőleg néked adja. Én, mint a Nemzeti Kör első elnöke, örömmel tudatom ezt veled, és kérlek tégedet, hogy ezt a levelet jól tedd el, még a szüleidnek se mutasd meg, mert a Nemzeti Kör megalakulásáról a tagokon kívül senki sem tud.

Hazafias üdvözlettel,

barátod:

H. G.

elnök.”

VII.

A diákok közt már régen járt szájról-szájra, mint valami titokzatos mese, egy rejtélyes alagút létezésének a híre, amely valahol a völgyi út oldalából nyílik, s állítólag igen messze vezet. Azt is beszélték, hogy valamikor régen, amikor a kastély még nagy uraknak és nem kis lányoknak volt a lakóhelye, ezen az alagúton keresztül el lehetett jutni a hetedik falu várkastélyáig. Hogy ebben mi volt az igazság és mi a mese, azt nem tudta senki sem, hiszen majdnem minden régi városnak, meg kastélynak a környékén meg-

van ez a bizonyos alagút, csak az a baj, hogy még kevesen látták.

Ha ez a sátrándi alagút, mint történelmi nevezetesség fog szerepelni egyszer a világ előtt, annak oka Balla néni lesz. Nem, mintha ebben az időben valami leküzdhetetlen régészeti, vagy történelmi vágy s tudományzomj vett volna erőt az öregasszonyon, hanem egyszerűen azért, mert hőseinket, akik tudvalévőleg a legutóbbi események hatása alatt a Nemzeti Körben egyesültek, kilakoltatta a megalakult egyesület helyiségéből. Én nem akarom megvádolni Balla nénit szigorúságának egészen a kegyetlenségig való fokozásával, de azt bizony mondhatom, hogy sok szomorú órát szerzett ezeknek az ifjaknak drákói intézkedésével. A Nemzeti Kör úgy érezte magát egyetemlegesen, mint valami hajléktalan, s tagjai úgy bolyongtak egyenként is, mint a száműzöttek. Mit ér a Nemzeti Kör, ha nincs helyisége, ahol összejöhetnének megbeszélni a napi dolgokat!

Pedig mindig több és több megbeszélni való lett volna. A helyzet kezdett nagyon komollyá válni. Török és Sándor szigorúan magánjellegű esatározása a görbe-köz sarkán igen felborzolta a kedélyeket.

A városban lassan minden szerep azoké lett, akik az októberi forradalom legkomolyabb elemei közé tartoztak. A polgárórség meghalt. A nélkül, hogy egy utolsót és nagyot sóhajtott volna, elszenderedett. Tompa főhadnagy úr levetette a katonaruhát, és az a kicsi ember vette át a parancsnokságot, akit már láttunk egyszer, amikor az első forradalmi napon felvonult a tömeg, és ő ott elől járt keménykalapban és hosszú katonaköpeny-

ben. Most annyi változás volt rajta, hogy a katonaköpenyt megrövidítette, levágván harminc centimétert az aljából, s ilyenformán hosszabb katonáskodásra rendezkedett be. Persze az a baj ezután is megvolt a ravasz köpönyeggel, hogy ha a zsebébe akart nyúlni, akkor le kellett hozzá hajolnia. A keménykalapot is kieserélte. Lapos muszka sapkát szerzett valahonnan egy hazafélé tartó német bakától, és ez a németből lett muszka sapka volt az ő szemében a magyar forradalom szimbóluma. Általában nevetségesnek tartották a városban Keskeny elvtársat — mert erre a névre hallgatott —, de ő annál komolyabban igyekezett betölteni hivatalát.

Ekkor már ő volt a sátrándi katonatanács elnöke. A katonatanácsban voltak katonák is. Hogy Keskeny úr sohasem volt katona, azt nem is annyira keskenységének, mint inkább rövidségének köszönhette. Azonban ez most nem számít semmit. Az a fő, hogy a sátrándi főhatalom lassanként az ő kezébe került. Iszonyú nagy forradalmár volt, aki nem egyszer hangoztatta már karácsony előtt is az utcai népgyűléseken — mindennapra esett akkor belőlük vagy egy —, hogy: tudunk mi oroszul! Ez volt kedves mondása, s ebben összesűrítve vélte mindazt a fenyegetést, amivel haragvó ember valaha is e világ ellen fordult.

Kajetánnal pedig mindig sok baj volt. Éppen a Nemzeti Kör megalapozása idején is csinált egy olyan kalamajkát a maga örökké tréfás kedvével, hogy majdnem veszedelem származott belőle. Egyszer a vaesoráról ment hazafelé és a Patak-utca, meg a Fő-utca sarkán egy magános, méla szamarat látott meg. El-

tévedhetett a számár. Amikor Kajetánt észrevette, barátságosan feléje fordult. Barátunk minden tréfára készen elfogadta a számár üdvözlését, s miután egy darabig beszélgettek, fogta az eltévedett vadat, s bevezette az éppen előtte emelkedő városháza udvarába. Átadta a szamarat a hajdunak, a hajdu pedig, — elkeseredésében mi telhetett tőle? — nem ütött botjával a számár fejére, mint azt más rendes hajdu tette volna, hanem hirtelen pattant ötlettel bevezette az üresen álló fogdába. Erre aztán Kajetán is ötlött egyet, ami igen jól eshetett neki, mert amint jóéjtszakát mondott és becsapta maga mögött az ajtót, olyant kacagott, hogy csak úgy remegett bele az utca. Azal fogta magát, s ment egyenesen Keskeny elvtárs lakása felé. Megzörgette a kis város még kisebb diktátorának ablakát, s bekiáltotta neki, hogy itt meg itt veszedelmes ellenforradalmár várja szívszorongva a reá sújtó ítéletet. Az pedig nosza, fogta magát, tüstént felöltötte tábori ruháját, s teljes hivatalos arckifejezéssel rohant a megjelölt színhelyre. De akkor Kajetán már messze járt, mert sejtette, hogy jobb az eleven kámfornak, mint a döglött oroszlánnak, s szégyen a futás, de hasznos, mint ahogy az iskolában oly bölesen tanítják. De jól tette, hogy így tette, mert ugyancsak nagy baj keringett a feje felett! Mikor Keskeny szembenézett a számmal, s hirtelen megrökönyödésében még azt sem tudta magáról, hogy fiú-e most, vagy számár, azaz hogy most melyik hát a számár; a benti, vagy a kinti, — olyan haragra gerjedt, hogy azt szavakkal kifejezni nem is lehet. Ezért én meg sem próbálom ezt, csak azt állapítom meg,

hogy ettől a naptól kezdve még jobban haragudott a diákokra, s élete végéig haragra fog gerjedni, ha diákat, vagy szamarat lát.

Azonban mindamellett nagyhatalmú úr volt Keskeny elvtárs. Hatalmánál csak a tudatlansága volt nagyobb — de az aztán jóval! Az előbbivel és az utóbbival korlátlanul intézkedett a városban. A diákokat általában ellenforradalmároknak tartotta és nevezte, és ha csak lehetett, kellemetlenkedett nekik. Persze, hogy tudomást szerzett hamarosan a nemzeti-színű szalag esetéről is, és — hogy honnan, honnan nem —, de egész pontosan tudta, hogy kik azok a diákok, akik mindig beleavatkoznak valamiképpen kised játékaiába. Mert ez rendkívül kellemetlen volt az ő szempontjából, hiszen suhancainak gyalázatos munkássága, aljas és sötétben szervezett lázongás volt csupán. Ekkor még — decemberben — nem lehetett nyíltan ilyent csinálni, de hol volt a hatalom, amely meggátolta volna az efféléket? A lakosság majdnem teljesen visszavonult a közügyektől, és valami elkeseredés, amely ráült az emberekre, idegen és megbízhatatlan kezeknek engedte át a cselekvést minden téren.

Ami az ország és a nemzet életében történt nagyban, ugyanaz játszódott le kisiben a kis városok sorsában. Ahogy a hetek multak és a legelső napok izgalmas eseményei helyett bizonyos szempontból nyugalmasabb idő következett el, úgy nőtt a kábultság, fásultság rettenetes érzése a szívekben. Mindenki látta, sejtette, érezte, hogy ha így megy tovább a dolog, akkor elkerülhetetlen a nagy pusztító veszedelem, de tenni senki sem mert.

(Folytatása következik.)

KÖLTEMÉNY-REJTVÉNY.

(Mind a 16 megtalálása 8 pont, legalább 10-é 6 pont, legalább 5-é 3 pont.)

1. *Új mellém a kandallóhoz,
Fel van szitva melege.*
2. *Szorul a rés, a lovag lés...*
3. *Kínzó rabság könnye hull
Árvánk hő szeméből.*
4. *Tudja a jó Mindenható,
Mi van azon sírni való?*
5. *Undok viperafajzatok
Düljék fel e várt...*
6. *Este jött a parancsolat
Violaszín pecsét alatt.*
7. *Alkonybitorban úszik a hajó.*
8. *Ott ember hortyog.
Úgy van. Ez emberalak.*
9. *Mind hősök ők, mind férfiak,
Mind hű és hazafi.*
10. *Vagyok, mint minden ember: fenség.*
11. *Két országom, népem,
Vitéz magyar, székelý
Az Isten megáldjon.*
12. *Szabadon, bűn és erény közt
Választhatni, mily nagy eszme.*
13. *Mégis, ne szóljon erről ajakad.*
14. *Áll-e még az ősz Peterdi háza?*
15. *Egy hiát esmértem örömmnek még.*
16. *Nincs a teremtésben vesztes, csak én.*

KOCKAREJTVÉNY.

(3 pont.)

(Lipták János)

Á	Á	Á	Á	G
M	Ó	Ó	R	
R	R	R		
S	V			
V				

A betűket úgy kell elhelyezni, hogy lefelé és jobbfelé olvasva azonos szavakat adjanak, a következő meghatározások szerint: 1. vágyakozó, 2. török név, 3. ige, 4. szerzőszám, 5. betű.)

SZÁMTANI REJTVÉNY.

(5 pont.)

Egyik embernek van 3 kenyere, a másinak 2 kenyere. Jön egy harmadik ember, annak nincs kenyere. Mind a hárman egyenlően osztják el maguk között az 5 kenyeret. Mennyit fizet a harmadik az elsőnek, és mennyit fizet a másodiknak, ha a maga részéért a kettőnek összesen 50 fillért fizet?

A 3. számban közölt rejtvenyek helyes megfejtése.

KERESZTREJTVÉNY.

Vízszintes sorok: 1. Fekete völegények, 22. Niagara. 29. Átnyomat. 30. Caesar. 39. Neszel, 61. Iszik, 67. Terike, 73. Lovad, 19. Dereglye, 94. Egykönnyen, 99. Katika, 100. Rétes.

Függőleges sorok: 1. Fiaim csak énekeljétek, 2. Elvitat, 5. Taliga, 6. Volga, 10. És így tovább, 12. Kéket virít a nefelejts, 23. Ábrázol, 32. Átlagos, 44. Revíziós Liga, 59. Aktuális, 71. Ábrányi, 86. Kont.

A 4. számban közölt rejtvenyek helyes megfejtése.

KERESZTREJTVÉNY.

Vízszintes sorok: 1. A betlehem-i jászolban, 18. Órabéres, 19. Arianus, 45. Szilveszter

SZÁMREJTVÉNY.

Palatábla, Póruľjár, Vanília, Elefánt, Komárom, Zoltán, Figura, Kutya, Penc, Ottó, Bég, Inn, Máz:

Mint elátkozott királyfi túl az Óperencián,
Él magában falujában Pató Pál úr morgován.

BETŰREJTVÉNYEK.

1. Debrecen, 2. Dísznövény.

estéje, 46. Rák, 58. Rönk, 67. Egyiptom, 71. Könyvtár, 75. Az ádventi vasárnapok.

Függőleges sorok: 12. Siva, 27. Izsák, 29.

Pálca, 30. Olvad, 31. Eszék, 35. Isten, 36.
Eredő, 40. Isl, 58. Róna, 59. Kata.

BETŰREJTVÉNYEK.

1. Idő előtti halál, 2. Mexikó, 3. Nagyvárad

Helyes megfejtők és eddigi pontszámaik:

I. csoport.

Balikó Gabriella, Szombathely 63. Bödecs József, Tatabánya 19. Csányi Zoltán 19. Dubravcsik Károly, Békéscsaba 43. Egger Klára, Bp. 21. Filippinyi János, Békéscsaba 65. Finta János, Megyesegyháza 21. Gulyás Lajos, Pápa 19. Gumhalter Ilus, Gödöllő 65. Habersack Gerda, Bp. 65. Juhász Ilona, Rákospiget 51. Kondacs Mária 10. Kozma Márta Bp. 70. Latinka Zsuzsa, Csillaghegy 36. Lampert Irén, Pápa 19. Láng Miklós, Békéscsaba 65. Lengyel Gabriella 21. Lipták Pál, Békéscsaba 48. Mihály Sándor, Pápa 50. Molnár Zsuzsa, Bp. 51. nagyiványi Nagyiványi Miklós, Bp. 63. Ormóssy Tibor, Pápa 50. Patay Mihály, Békéscsaba 14. Péter Géza, Tura 23. Polónyi Sarolta, Nagykanizsa 65. ifj. Schaub József, Pécs 44. Schwalm György, Nagytétény 44. Soltay Viktória, Bp. 58. Stecz László, Pusztavacs 36. Szemes Eleonóra, Bp. 70. Szolár Pál, Bp. 14. Takáts Paula, Bp. 65. Varga H. József, Bp. 50. Weinbrenner Rudolf, Bp. 65.

II. csoport:

Babarczy Julianna, Bp. 49. Balogh Barna, Gödöllő 44. Bendl Andor, Bp. 70. Bóné Margit, Bp. 65. Breuer György, Sopron 21. Budai Jolán, Bp. 70. Czepó Pál, Békéscsaba 65. Erős Zoltán, Kecskemét 51. ifj. Esztergály

SZÁMREJTVÉNY.

Kellemes, Szükség, Csárda, Kémény, Fekete, Gyanta, László, Főnév, Tinó, Int, Ifj: M)
Földiekkel játszó égi tünemény,
Istenségnek látszó csalfa vakremény.

Gyula, Selyp 65. Főző Zsóka, Albertfalva 34. Grósz Éva, Bp. 40. Györök Erzs, Bp. 70. Honéczy Pál, Szarvas 70. Kassay (Kelp) Albert 29. Káldy Zoltán, Sopron 51. Keller Klári, Bp. 70. Kendeh K. Márta, Bp. 70. Kiszely András, Békéscsaba 65. Kresz Ernő, Pécs 70. ifj. Lang Ferenc, Sopron 65. Lipták János, Békéscsaba 65. Matulay Sándor, Békéscsaba 63. Merczel Antal, Bp. 70. Merczel Zsuzsa, Bp. 70. Pálincás Irén, Bp. 70. Petőcz György, Győr 44. Ponicsán Imre, Békéscsaba 65. Predmerszky Tibor, Bp. 65. Sándor Endre, Keszthely 70. Sándor Gizella, Bp. 51. Schermann Lia, Bp. 63. Skriba Ferenc, Kőszeg 36. Soltész Judit, Bp. 70. Soós Magda, Bp. 29. Szabó Kálmán, Sopron 65. Szemes Irma, Bp. 68. koltai Tóth Márta, Bp. 68. Tremmel Károly, Sopron 44. Vetsey Klára, Bp. 70. Weber Károly, Bp. 51. Zauner Gyula, Veszprém 63.

Könyvjutalmat nyertek:

Varga H. József (I), Lampert Irén (I),
Petőcz György (II), Káldy Zoltán (II).

(Ha valakinek a pontszáma nem egyez-
nék meg az ő számításával, írja meg. Min-
denkinek minden levele megvan, esetleges
hibákat könnyen felfedezhetünk. Ha azonban
nem írjátok meg, úgy mi nem értesülünk az
esetleges eltérésekről.)

XII. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM.

BUDAPEST, 1934. FEBRUÁR 10.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algóver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY MIKLIÁN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÖHM DEZSŐ.**

Lapunk minden hó 10-én jelenik meg a tanév folyamán.

Előfizetési ára egy évre 4 pengő, egyes szám ára 50 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekk számla száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.